

РЕШЕНИЕ

№ 329

гр. Плевен, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана К. Тодорова Досева

при участието на секретаря МАРИНА Г. ЦВЕТАНОВА
като разгледа докладваното от Мариана К. Тодорова Досева Гражданско дело № 20224430103667 по описа за 2022 година

Обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.1 ТЗ, вр. вр.чл.9 ЗПК с цена на иска 250,00лв., чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ с цена на иска 131,97 лева, чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ с цена на иска 109,25 лева, чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ с цена на иска 288,00 лева и чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.86 ЗЗД с цена на иска 25,38 лева.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от "**** *" АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: **** срещу Д. Р. Й., ЕГН*****, **, в която твърди, че по силата и при условията на Договор за издаване на кредитна карта "****" от 17.07.2017 г., ищцовото дружество "**** *" АД е предоставило на ответника М.Д.Н., ЕГН *****, с адрес: **** револвиращ кредит под формата на кредитен лимит в размер на 500,00 лв. и е издало като средство за отдалечен достъп до паричния ресурс персонална кредитна карта. Твърди, че Картодържателя може да усвоява предоставения кредит по начините, уговорени в чл. 5 и чл. 6 от Общите условия на "**** *" АД за издаване и използване на кредитни карти, представляващи неразделна част от Договора. Твърди, че с полагане на подписа си, Картодържателя изрично е потвърдил, че е запознат с Общите условия към процесния договор и ги приема. Предвид специфичния характер на кредитния продукт, предоставен с Договора, Картодържателят усвоява различни суми, през различните периоди. Той може да използва предоставеният му кредит, под формата на кредитен лимит по различни начини, с оглед на собствената си преценка и необходимост. Твърди, че в

случая, Картодържателят дължи като главница само това, което е изтеглил / потребил като стойност от картата. Следователно, тази величина може да бъде различна за различните месеци, като е възможно за някои месеци да не се дължи нищо, ако няма ползване на съответни суми, или дължимите такива са заплатени, т. е. за тези месеци той няма падеж за плащане. Ето защо всяко теглене от картата се дължи отделно, само за себе си, без да има периодичен характер. Твърди, че съгласно чл. 8 от Общите условия към процесния Договор, Банката издава и изпраща всеки месец с обикновена поща до Картодържателя Месечно извлечение, което отразява всички трансакции с картата, както и всички операции на Картодържателя, извършени през съответния месечен отчетен период. Месечните извлечения съдържат също: всички лихви, такси и други разходи и задължения, изброени в Приложение № 1 към процесните Общи условия, начислени от Банката; общо дължимата сума; минималната месечна вноска, както и датата за издължаването ѝ. Твърди, че в процесния случай претендираната главница в размер на 250,00 лв. е формирана като сума от всички усвоявания, които Картодържателя е правил, като от тях са приспаднати направените от длъжника погашения, при спазване на реда за погасяване, съгласно чл. 9.3. от Общите условия. Датите и конкретните стойности на всички усвоени и погасени суми са подробно описани в предоставената с исковата молба Параметрична справка за движението по картовата сметка. Твърди, че според предвиденото в чл. 9 от Общите условия /ОУ/, Картодържателят може да погаси задълженията си, възникнали при използването на Картата, в срок до датата за издължаване, посочена в месечното извлечение изцяло и без начисляване на лихва /в случаите по чл. 9.2. от ОУ/, или на части. При изплащане на задълженията на части, усвоената и непогасена част от кредитния лимит се олихвява с възнаградителна лихва, по реда и условията на чл. 10 от ОУ, като приложимият лихвен процент се посочва в месечните извлечения, а действащият към момента на сключване на договора лихвен процент е посочен в приложение към Общите условия. Твърди, че в случай, че Картодържателят избере да погасява задължението си на части, то трябва да изплати най-малко Минималната месечна вноска, както и всички задължения за които е в забава и всички задължения, с които е превишил кредитния лимит. При неплащане на задължителната Минимална месечна вноска на падежа, Картодържателя дължи на Картоиздателя обезщетение за забава (мораторна лихва) в размер на законната лихва върху целия усвоен, но непогасен Кредитен лимит (Общата дължима сума, която се посочва от Банката в издаваните Месечни извлечения), арг. от чл. 9.6. от ОУ. Твърди, че освен дължимата лихва, в приложението към Общите условия са изброени и дължимите такси, във връзка с предоставяните от страна на Картоиздателя допълнителни услуги, свързани с издадения платежен инструмент. Посочва, че претендираната от ищеца сума в общ размер на 109,25 лв. — такси по Договора, представлява сбор от 19 бр. такси за теглене в брой от банкомат на Банката, начислени съгласно чл. 10.1 от Общите условия към Договора за

кредитна карта и Приложение № 1 към тях, а именно: 15 бр. месечни такси за обслужване на платежен инструмент в общ размер от 39,75 лв., начислени съгласно чл. 10.1 от Общите условия към Договора и т. 1.14 от Приложението към тях; 2 бр. такси за теглене в брой от банкомат на друга банка в общ размер от 24,50 лв., начислени съгласно чл. 10.1 от Общите условия към Договора и т. 2.3 от Приложението към тях; 1 бр. такса при блокиране на карта/кредитен лимит в размер на 15,00 лв., начислена съгласно чл. 10.1 от Общите условия към Договора и т. 1.7 от Приложението към тях; 1 бр. такса за администриране на просрочен кредит в размер на 30,00 лв., начислена съгласно Тарифа за таксите и комисионите, които „*** ****“ АД прилага по извършване на услуги на клиенти — физически лица, Раздел VIII, В, т. 13. Твърди, че на 01.03.2018 г. кредитополучателят М.Д.Н. с ЕГН ***** е починала. За да установи наследниците на починалия си длъжник, на 08.07.2020 г. „*** ****“ АД инициира пред Районен съд — Плевен производство с правно основание чл. 530 ГПК, вр. чл. 51, ал. 1 от Закон за наследството. В хода на образуваното ч. гр. д №2830/2020 г. по описа на Районен съд — Плевен се установява, че единствен наследник на починалия кредитополучател е Л. Р. Й. с ЕГН ***** - *** на М.Н.. Твърди, че в проведеното на 02.10.2020 г. съдебно заседание, наследникът се е явил и е заявил, че приема наследството на своята майка. Последното е вписано в специалната книга при ПлРС, за което прилага нарочно Удостоверение.

Твърди, че за провеждане на охранителното производство по установяване на наследника на починалия длъжник М.Д.Н. и призоваването му да заяви дали приема оставеното наследство, заявителя „*** ****“ АД е сторил съдебно-деловодни разходи в общ размер от 288,00 лв., за които представяме доказателства - банкови бордера. Твърди, че съгласно чл. 20.3 от Общите условия към Договора, кредитополучателят (чиито права и задължения е наследил наследника му) се е задължил да покрие всички съдебни разходи, в случай на съдебни искове за изплащане на претенциите на Банката по Договора. В този смисъл, доколкото установяването на наследника е необходимо условие за реализиране на правата на кредитора по процесния договор, в настоящото производство като част от дълга се претендира и обезщетяването на направените в охранителното производство разходи. Излага съображения, че на основание чл. 60 от Закона за наследството Д. Р. Й., в качеството му на наследник на М.Д.Н., отговаря за задълженията ѝ към „*** ****“ АД по Договор за издаване на кредитна карта *** от 17.07.2017 г. Твърди, че Длъжникът не е изпълнил задълженията, наследени от неговия наследодател, относно погасяване на дължимите суми, съгласно чл. 9 и чл. 10 от Общите условия на „*** ****“ АД за издаване и използване на кредитни карти към Договор за издаване и използване на кредитна карта „****“ от 17.07.2017г., а именно: Не е заплатил най-малко Минималната месечна вноска, както и всички задължения за които е в забава и всяка сума, с която е превишил кредитния лимит; Не е заплатил дължимите на Банката възнаграждения, включително лихви и такси, съгласно Общите

условия и Приложение № 1 към тях. Твърди, че по силата на чл. 20.2. от Общите условия към процесния Договор, при непогасяване на Минималните месечни вноски по две последователни Месечни извлечения, Банката може да обяви задължението на Картодържателя за изцяло предсрочно изискуемо, след което да поиска издаване на заповед за изпълнение и да се снабди с изпълнителен лист, въз основа на които да пристъпи към принудително събиране на вземанията си. На основание чл. 20.2. от Общите условия на Банката към Договор за издаване и използване на кредитна карта от 17.07.2017 г., поради непогасяване на Минималните месечни вноски по две последователни Месечни извлечения с краен срок за плащане съответно до 24.01.2018 г. и 24.02.2018 г., Банката е обявила задължението на Картодържателя за изцяло предсрочно изискуемо и дължимо с писмо с изх. № 10361/18.12.2020 г., получено лично от адресата на 06.01.2021 г.

Моли да бъде признато за установено по отношение на длъжника Д. Р. Й., ЕГН *****, с адрес: ***, че има задължение към „*** ***” АД, ЕИК: ***, в качеството му на законен наследник на М.Д.Н., ЕГН *****, с адрес: *** произтичащо от Договор за издаване на кредитна карта „***” от 17.07.2017 г., за следните суми: 250,00 лв. (двеста и петдесет лева) - главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда — 22.03.2021 г. до окончателно изплащане на задължението; 131,97 лв. (сто тридесет и един лева и деветдесет и седем ст.) - възнаградителна лихва за периода от 24.01.2018 г. до 06.01.2021 г.; 25,38 лв. (двадесет и пет лева и тридесет и осем ст.) - мораторна лихва за периода от 24.01.2018 г. до 12.03.2020 г.; 109,25 лв. (сто и девет лева и двадесет и пет ст.) - такси за периода от 04.01.2018 г. до 06.01.2021 г.; 288,00 лв. (двеста осемдесет и осем лева) обезщетение за разноски за периода от 23.06.2020 г. до 20.10.2020 г.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от назначения особен представител на ответника по делото, в който Счита иска за недопустим в рамките на настоящото производство в частта, в която се претендират 288 лв. обезщетение за разноски за периода от 23.06.2020 г. до 20.10.2020 г. В останалата част счита иска за допустим, но за неоснователен. Оспорва го изцяло, както по основание, така и по размер. Оспорва твърденията на ищеца, изложени в исковата молба, а именно: - че съществува вземане на „*** ***” АД от Д. Р. Й. за сумите, посочени в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК, издадена по ч.гр.д. №1994/2021 г. на РС-Плевен; - че „*** ***” АД е предоставила на наследодателката на ответника по Договор за издаване на кредитна карта №*** от 17.07.2017 г. в качеството ѝ на кредитополучател револвиращ кредит под формата на кредитен лимит в размер на 500 лева.; - че е налице неизпълнение на поетите задължения за плащания по описания по-горе договор; - че задълженията на ответника, произтичащи от описания по-горе договор към „*** ***” АД, възлизат на сумите, посочени в исковата молба, а именно: главница 250 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда - 22.03.2021 г. до окончателното изплащане на

задължението, 131.97 лева възнаградителна лихва за периода от 24.01.2018 г. - 06.01.2021 г., 25.38 лева мораторна лихва за периода от 24.01.2018 г., - 12.03.2020 г. и 109.25 лева такси за периода от 04.01.2018 г., - 06.01.2021 г., както и 288 лв. обезщетение за разноси за периода от 23.06.2020 г. до 20.10.2020 г. /в случай, че приемете иска в тази му част за допустим/. Твърд, че процесният Договор за издаване на кредитна карта №*** от 17.07.2017 г. по съдържание не отговаря в значителна степен на изискванията, съдържащи се в глава III, V и VI от Закона за потребителския кредит, накърнява равноправието между страните и противоречи на добрите нрави и на принципите на добросъвестност при договарянето, поради което е нищожен по смисъла и на този специален закон и на общия чл. 26, ал. 1 от ЗЗД. На първо място счита, че е налице противоречие между процесния договор и Приложение №1 към Общите условия за издаване и използване на кредитни карти по отношение договорения кредитен лимит. В чл.3 от Договор за издаване на кредитна карта №*** от 17.07.2017 г. е посочено, че разрешения максимален кредитен лимит е 500 лв., а в Приложение №1 е посочен максимален такъв от 3000 лв. Именно втората сума е използвана като база за изчисление на ГПР, годишен лихвен процент, начислени такси, размер на месечни вноски и общо дължима от клиента сума. Констатираното противоречие създава объркване у потребителя, противоречи на добрите нрави и на принципите на добросъвестност при договарянето. То прави процесния договор противоречащ и на изискванията, въведени към съдържанието на договорите с чл.11 от ЗПК. На следващо място смята, че в претендираната като главница сума от 250 лв. е включена сумата от 25 лева, посочена в позиция №1 на представеното към исковата молба извлечение по номера на картата, представляваща такса за разглеждане на заявление за кредитна карта. Този извод извежда от отразените в същото извлечение тегления и внасяния, извършени по картата, за периода 17.07.2017 г. - 10.10.2017 г. Включвайки посочената такса в размера на главницата по кредита, кредиторът неправомерно е начислявал дължима възнаградителна лихва и върху нея, респ. мораторна лихва върху по-голяма дължима сума, което е в противоречие с т.10.2 от приложимите Общи условия и с твърдението на ищеца в исковата молба, че картодържателят дължи като главница само това, което е изтеглил/потребил като стойност от картата. Счита, че процесният договор в частта си, уреждаща дължимата възнаградителна лихва /определяне, начисляване, актуализация, погасяване и размер/ и годишния процент на разходите, не отговаря на изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК. Според тази правна норма договорът за потребителски кредит се сключва по ясен и разбираем начин. Разписаните в т.10 от Общите условия уговорки са представени по сложен и объркващ начин, изискващ от потребителя значителни усилия за възприемане на смисъла им и специални познания, в т.ч. и по отношение използваната специализирана терминология. Съгласно чл.22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от същия закон, договорът за потребителски кредит е недействителен. Освен

това в т.10.4 от ОУ е предвидено право на банката едностранно да променя размера на таксите и другите възнаграждения, както и да въвежда нови такива, което е недопустимо, според правилата, въведени със ЗПК. Счита, че процесният договор не отговаря на изискванията и на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, съгласно която договорът за кредит следва да съдържа общата сума, дължима от потребителя, изчислена към момента на сключването му, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 (към закона) начин. Както бе посочено по-горе, в Приложение №1 към ОУ е посочена обща сума, дължима от кредитополучателя, но същата не е изчислена към момента на сключване на договора за кредит върху договорения максимален кредитен лимит от 500 лв., а е изчислена върху максимален такъв от 3000 лв., което не може да се приеме за изпълнение на изискванията на чл. 11, ал. 1, т.10 от ЗПК. Съгласно чл.22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т.10 от същия закон, договорът за потребителски кредит е недействителен. По отношение претенцията за суми с характер на такси, а именно 25 лв. - такса за разглеждане на заявление за кредитна карта, начислена на 17.07.2017 г., 15 лв. - такса за блокиране на карта, начислена на 08.01.2019 г., 2,65 лв - месечна такса за обслужване, начислена на 08.02.2019 г., 2.65 лв, - месечна такса за обслужване, начислена на 08.03.2019 г. и 30 лв. - такса за администриране на просрочен кредит, начислена на 02.01.2020 г., счита, че същата противоречи на разпоредбата на чл.10а, ал.2 от ЗПК, а именно, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Таксите, посочени по-горе, несъмнено са такива, свързани с усвояване и управление на кредита. Двете такси от 2.65 лв. са начислени след датата на блокиране на кредитната карта, което изключва дължимостта им, поради липса изобщо на възможност за използване на картата от страна на кредитополучателя. Общоприетото схващане е, че услугата следва да ползва лицето, което я получава, а не този, който я предоставя. Този извод следва и от нормата на чл.16 от ЗПК. Разглеждането на кредита, респ. управлението му се свързва от законодателя с вземането на решение от кредитора за предоставяне на кредита, респ. наблюдаване обслужването му, респ. охраняване интереса на кредитора, поради което извършването им е в негов интерес. Също така липсват доказателства, за това как точно ищецът е формирал цената на тези такси, въз основа на какъв установен механизъм, както и на какво законово основание ги е въвел. Счита, че е налице явна незаконосъобразност на така въведените такси. Уговарянето на такива такси е в разрез с посочената по - горе правна норма на чл.10а, ал.2 от ЗПК и с критерия за добросъвестност. Договорните клаузи, уреждащи тези такси са нищожни, поради противоречие със закона. Освен това, всички такси са се удържали автоматично от салдото по картата, респ. от размера на разрешенния кредитен лимит. Това ги включва в размера на дължимата сума по кредита, за ползването на която се начислява възнаградителна лихва, а при просрочия и

мораторна лихва, което е недопустимо, поради противоречие с добрите нрави. Твърди, че част от изложените по-горе аргументи са относими и към уговорения в договора за кредит годишен процент на разходите /ГПР/ - 36,37 %. Липсват доказателства, за това как точно ищецът е формирал този процент. В т.10.6 от ОУ е посочен само при какви допускания е изчислен размерът на ГПР, без да е пояснено какво в конкретния случай се включва в общите разходи по конкретния кредит. Още повече, че както вече бе посочено по-горе изчисленията са извършени при максимален кредитен лимит от 3000 лв., който е различен от договорения. Това е пречка да се извърши преценка дали договореният ГПР не е определен в противоречие с правната норма на чл.19, ал.1, 2 и 3 от ЗПК и с критерия за добросъвестност. Освен това, считам, че посоченият размер на ГПР не е съответен нито на разходите, които прави заемодателят, нито на риска, който носи, нито на размера на добросъвестно очакваната от сделката печалба. Това означава, че същият е определен в противоречие с изискванията на чл.19 от ЗПК, което обстоятелство представлява нарушение на закона, предпоставящо недействителност на процесния договор. По отношение претендираната възнаградителна лихва счита, че уговореното от страните в т.10.4 от договора за кредит противоречи на разпоредбата на чл.14 и чл.15 от ЗПК. По делото не са представени доказателства за спазване от страна на кредитора на въведените в тези правни норми императивни правила при промяна на лихвения процент, нито пък доказателства за издаване на месечно извлечение по т.10 от ОУ и изпращането му на кредитополучателя, съгласно т.8 от ОУ. Горното обстоятелство представлява пречка за извършване на преценка относно наличието или не на противоречие на договореното между страните с императивни норми на закона - чл. 146, ал. 1 ЗЗП, а в крайна сметка и с добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД. В случай, че бъде приет иска за допустим в частта му за претендираните 288 лв. обезщетение за разноски за периода от 23.06.2020 г. до 20.10.2020 г., счита тази претенция за изцяло неоснователна и недоказана. Съгласно чл.541 от ГПК разноските по охранителните производства са за сметка на молителя. Посочената от ищеца като правно основание на претенцията му клауза т.20.3 от ОУ не обхваща процесиите разноски. В случай, че бъде прието обратното, то счита, че договорката противоречи на нормата на чл.541 от ГПК, поради което е нищожна.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните и се установява от Удостоверение за наследници № ***г., че М.Д.Н. е починала на 01.03.2019г. и е оставила за нейн наследник по закон Д. Р. Й.- ***.

Видно от Протокол от 02.10.2020г. по ч.гр.д.№2830/2020г. по описа на РС-Плевен и Удостоверение от 22.10.2020г., Д. Й. е направил изрично изявление за приемане на наследството на М.Н..

На 17.07.2017 г. между „*** ****“ АД /Банката/ и М.Д.Н., ЕГН ***** /Кредитополучател/ е сключен Договор за издаване на кредитна карта „****“, съгласно който Банката предоставя на Картодържателя револвиращ потребителски кредит под формата на кредитен лимит и издава като средство за отдалечен достъп до средствата по кредитния лимит, персонална кредитна карта *** Cash на Картодържателя и допълнителна кредитна карта *** Cash на Картодържателя. на допълнителна кредитна карта /чл. 1 от Договора/. Разрешеният кредитен лимит към датата на сключване на договора е 500,00 лв., като Картодържателят се съгласява, че Банката има право да променя размера на разрешения кредитен лимит, за което го уведомява по реда и начина, посочен в Общите условия./чл.3 от Договора/.

Картата може да бъде използвана от Картодържателя за извършване на следните видове транзакции/чл.5.1. от ОУ/: 5.1.1. заплащане стойността на покупки на стоки/услуги в търговски обекти в *** или в чужбина при физическо представяне на Картата в Търговския обект чрез терминални устройства или чрез импринтер; 5.1.2. заплащане стойността на покупки на стоки/услуги в търговски обекти в *** или в чужбина без физическо представяне на Картата в Търговския обект (неприсъствено) — по телефона или по e-mail или чрез виртуални терминални устройства ПОС, достъпни през интернет или на АТМ; 5.1.3. теглене на пари в брой от офиси на Банката или в офиси на други банки, в страната или чужбина, обозначени с логото на съответната картова организация, чрез терминални устройства ПОС при физическо представяне на Картата; 5.1.4. теглене на пари в брой чрез терминални устройства АТМ; 5.1.5. извършване на парични преводи чрез ePay.bg/B-Pay, включително преводи към друга платежна сметка и/или друг платежен инструмент (дебитна и/или кредитна карта); 5.1.6. справочни операции и промяна на ПИН чрез терминални устройства АТМ, обозначени с логото на Банката. Върху изтеглената сума се начислява лихва от датата на извършване на Транзакцията, чийто размер е посочен в Приложение №1 към настоящите Условия. /чл.5.17. от ОУ/. Банката издава и изпраща всеки месец до Картодържателя с обикновена поща и/или чрез електронна поща Месечно извлечение, което отразява всички операции с Картата, както и всички други операции на Картодържателя, извършени през съответния месечен отчетен период, посочен в извлечението, по-специално /чл.8.1. от ОУ/: а) всички Транзакции, за които е използвана Картата, изпълнени от Банката за съответния месечен отчетен период; б) всички месечни вноски, чийто падеж е настъпил през посочения в извлечението отчетен месечен период; в) всички лихви, такси и други разходи и задължения, изброени в Приложение №1 към настоящите Условия, начислени от Банката; г) всички кредитни преводи по баланса на Картата, в т.ч. но не само погасителни плащания от Картодържателя, отстъпки, обявени пот Банката или! от Търговци; при разсрочване на транзакции; д) датите, на които посочените в б. а)Транзакции са наредени и дата, на която са изпълнени от Банката (валъор), както и датата, на която месечните вноски по б. б) и разходите по б. в) са начислени като

задължения по Договора; е) дължимата сума за предходния период (изчислена към Датата на извличение за предходния отчетен месечен период); ж) общо задължения за периода (изчислена към Датата на извличение за текущия отчетен месечен период); з) общо дължима сума (изчислена към Датата на извличение за текущия отчетен месечен период); и) минималната Месечна вноски; й) дата на издължаване (Краен срок за плащане) на минималната месечна вноски. При неплащане на задължителната Минимална вноски на падежа, посочен в Месечното извличение, Картодържателът дължи на Банката обезщетение за забава в размер на законната лихва върху целия усвоен, но непогасен Кредитен лимит (Общата дължима сума, която се посочва от Банката в издаваните Месечни извличения), /чл.9.6. от ОУ/. Съгласно т.10.1. от Общите условия, за предоставянето на кредита и за другите услуги, свързани с ползване на Картата, които се представят от Банката, картодържателът заплаща на банката възнаграждения, включително, но не само, лихви, посочени в Приложение 1 към настоящите условия. Всички дължими възнаграждения по договора се начисляват и добавят като задължения по кредитния лимит на картата през съответния месечен отчетен период и се посочват в месечното извличение.

Съгласно Приложение №1 към ОУ на „*** ***“ АД за издаване и използване, на кредитни карти Условията *** Cash, картодържател и кредитополучател дължи 1.1.Такса за разглеждане на заявление за кредитна карта на основен картодържател 25,00 лв., 1.2.Такса за разглеждане на заявление за кредитна карта на допълнителен картодържател: 10,00 лв., 1.5.Обезщетение за надвишаване на кредитния лимит 5% от размера на надвишението, мин 2 лв., 1.14. Месечна такса за обслужване на платежен инструмент 2,65 лв., 2. Такси при ползване: 2.1.Такса за използване на картата за покупки на стоки и услуги 0 лв., 2.2.Такса за използване на картата за теглене в брой от банкомат на Пощенска банка 3 лв. + 4 % от стойността на транзакцията, 2.3. Такса за използване на картата за теглене в брой от банкомат на друга банка в *** 6 лв. + 5 % от стойността на транзакцията, 2.4. Такса за използване на картата за теглене в брой от банкомат в чужбина 10 лв. + 5 % от стойността на транзакцията, 2.5.Такса за използване на картата за теглене в брой от офис на Пощенска банка 3 лв. + 4 % от стойността на транзакцията, 2.6. Такса за използване на картата за теглене в брой от друг банков офис в страната и чужбина 10 лв. + 3 % от стойността на ! транзакцията, Годишен лихвен % 19,90%, Обезщетение за просрочие, изчислено върху дължимите плащания на годишна база ОЛП на БНБ + 10 процентни пункта, ГПР 36,37 %, изчислен съгласно т.10.8 от Общите условия при следните допускания: 1.максимален кредитен лимит от 3000 лв., усвоен изцяло чрез теглене на пари в брой на банкомат на Пощенска банка.

Установява се от протокол за получаване на карта, издадената кредитна карта с оправомощен картодържател М.Н. е получена от нея на 17.07.2017г.

Съдът възприема заключението на съдебно-икономическата експертиза,

като обосновано, обективно и компетентно. От него се установява, че за периода от 17.07.2017 г. до 01.06.2022 г., по Договор за издаване на кредитна карта „***“ от 17.07.2017 г., сключен между „*** ***“ АД /Банката/ и М.Д.Н., ЕГН ***** /Кредитополучател/ многократно са усвоявани суми в размер до кредитния лимит от 500,00 лв. Общо усвоената сума към датата на подаване на заявлението в съда - 22.03.2021 г. е в размер на 1 700,88 лв., респективно към датата на изготвяне на експертизата е в размер на 2 866,84 лв. За погасяване на сумите по кредита, от Кредитополучателя са направени вноски в размер на 511,28 лв., в т.ч.: На 15.09.2017 г. - 30,00 лв.; На 27.09.2017 г. - 431,28 лв., На 20.01.2021 г. - 30,00 лв., На 25.02.2021 г. - 20,00 лв. С платените суми са погасени следните задължения по Договор за издаване на кредитна карта „***“ от 17.07.2017 г., сключен между „*** ***“ АД /Банката/ и М.Д.Н., ЕГН ***** /Кредитополучател/: - Главница - 380,00 лв., - Лихва за периода от 17.07.2017 г. до 08.09.2017 г. - 11,33 лв., - Лихва за просрочие за периода от 09.02.2018 г. до 10.07.2019 г. - 50,00 лв., - Такса за разглеждане на заявление за КК - 25,00 лв., - Такса при теглене в брой - 37,00 лв., - Месечна такса за обслужване - 7,95 лв. Неизплатеното задължение на Кредитополучателя М.Д.Н., ЕГН ***** по Договор за издаване на кредитна карта „***“ от 17.07.2017 г. към датата на подаване на заявлението в съда - 22.03.2021 г. е в размер на 1189,60 лв. в т.ч.: - Главница - 250,00 лв., - Договорна лихва за периода от 03.01.2018 г. до 10.12.2019 г. - 25,38 лв., - Обезщетение за забава за периода от 10.07.2019 г. до 10.12.2019 г. - 25,38 лв., - Такса при теглене в брой - 24,50 лв., - Месечна такса за обслужване - 39,75 лв.; - Такса за блокиране на карта - 15,00 лв.; - Такса за администриране на просрочен кредит - 30,00 лв., - Съдебни такси - 673,00 лв. Неизплатеното задължение на Кредитополучателя М.Д.Н., ЕГН ***** по Договор за издаване на кредитна карта „***“ от 17.07.2017 г. към датата на изготвяне на експертизата - 28.01.2023 г. е в размер на 2 355,56 лв., в т.ч.: - Главница - 250,00 лв., - Договорна лихва за периода от 03.01.2018 г. до 10.12.2019 г. - 131,97 лв., - Обезщетение за забава за периода от 10.07.2019 г. до 10.12.2019 г. - 25,38 лв., - Такса при теглене в брой - 24,50 лв., - Месечна такса за обслужване - 39,75 лв.; - Такса за блокиране на карта - 15,00 лв., - Такса за администриране на просрочен кредит - 30,00 лв., - Съдебни такси - 1 838,96 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Съдът намира, че от представения Договор за издаване на кредитна карта № *** от 17.07.2017 г., сключен между „*** ***“ АД като кредитор и М.Д.Н. като кредитополучател се установява възникване между тях на валидно облигационно правоотношение по договор за револвиращ потребителски кредит под формата на кредитен лимит. От приетата по делото експертиза се установи, че задължението за главница по кредита към датата на изготвяне на експертизата е в размер на 250,00 лева. Установи се от приетата по делото

експертиза, че за погасяване на сумите по кредита, от Кредитополучателя са направени вноски в размер на 511,28 лв., в т.ч.: На 15.09.2017 г. - 30,00 лв.; На 27.09.2017 г. - 431,28 лв., На 20.01.2021 г. - 30,00 лв., На 25.02.2021 г. - 20,00 лв. Поради което, съдът приема за осъществили се предпоставките за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита съгласно чл.20.2 от Общите условия, а именно –непогасяване на минималните месечни вноски по две последователни месечни извлечения. Липсват твърдения, че изявлението на кредитора да обяви цялото вземане за предсрочно изискуемо е съобщено на длъжника, нито са ангажирани такива доказателства. От друга страна, с получаването на екземпляр от исковата молба, в която се съдържа това изявление, от ответника по делото чрез назначения особен представител, следва да бъде прието, че предсрочната изискуемост е обявена надлежно на ответника по делото. В решение № 114/07.09.2016г. по т.д. №362/2015г. на ВКС, II т.о. също е прието, че исковата молба по чл. 422 ГПК може да има характер на волеизявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, и в този случай с връчването на препис от нея на ответника по иска предсрочната изискуемост се обявява на длъжника. Съгласно т.9 от Тълкувателно решение № 4/2013 на ОСГТК на ВКС, по общото правило на чл.235, ал.3 ГПК съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, и това са фактите, настъпили след предявяване на иска – от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по иска, предявен по реда на чл.422 ГПК, респ.415, ал.1 ГПК. Фактът на съобщаване на длъжника от страна на кредитора на изявление за предсрочна изискуемост може да се обективира в самата искова молба и поражда правни последици с връчването на препис от нея на ответника по иска. Връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника-ответник./ в този смисъл Решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 г. ТК на ВКС/. С оглед гореизложеното съдът намира, че е настъпила изискуемостта на вземането за сумата от 250,00 лв. главница по процесния договор за револвиращ потребителски кредит по договор за издаване на банкова карта.

Предвид създадената между страните по процесния договор за кредит облигационна обвързаност съдът счита, че наследотателя на ответника М.Н. има качеството потребител по смисъла на параграф 13 от ЗЗП, даващ легална дефиниция на понятието "потребител", според който текст потребител е всяко

физическо лице, което придобива стока или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. На ищеца, в качеството на физическо лице е предоставена финансова услуга – разрешен и усвоен револвиращ потребителски кредит. Разпоредбата на чл. 143 от ЗЗП дава легално определение на понятието "неравноправна клауза" в договор, сключен с потребителя и това е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя като в 18 точки визираната правна норма дава изчерпателно изброяване на различни хипотези на неравноправие. Според чл. 146, ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в алинея 2 от същата разпоредба е разписано, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия. Тези нормативни разрешения са дадени и в Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която е транспонирана с нов чл. 13а, т.9 от ДР на ЗЗП/ДВ бр.64/2007 г./. Според чл. 3 от Директивата неравноправни клаузи са договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Според Директивата не се счита индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и следователно потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание. Фактът, че някои аспекти от дадена клауза или някоя отделна клауза са индивидуално договорени, не изключва приложението на чл. 3 от Директивата към останалата част на договора, ако общата преценка на договора сочи, че той е договор с общи условия. Когато продавач или доставчик твърди, че клауза от договор с общи условия е договорена индивидуално, негова е доказателствената тежест да установи този факт. В тази връзка следва да се даде отговор на въпроса при какви условия е сключен процесния договор за потребителски заем и как са уговорени клаузите на този договор. Предвид обсъдената в тази насока доказателствена съвкупност се установи, че процесният договор е сключен при общи условия /при предварително определени от едната страна -

кредитора клаузи на договора/. Процесният договор за кредит е сключен при действието на Закона за потребителския кредит /обн. ДВ. бр. 18/05.03.2010г., в редакцията му изм. и доп. с ДВ, бр. 61 от 25.07.2014г., в сила от 25.07.2014г./, в който се съдържат разпоредби от императивен порядък, които служебно следва да бъдат съобразни от съда.

Съдът намира за неоснователно възражението за противоречие между процесния договор и Приложение №1 към Общите условия за издаване и използване на кредитни карти по отношение договорения кредитен лимит. В чл.3 от Договор за издаване на кредитна карта №*** от 17.07.2017 г. е посочено, че разрешен максимален кредитен лимит е 500 лв., а в Приложение №1 е посочен максимален такъв от 3000 лв. Както е видно, сумата от 3000 лв. максимален кредитен лимит е ползвана само като илюстрация за общия размер на дължимата по договора сума, при годишен процент на разходите изчислен съгласно т.10.8 от Общите условия. Липсва неяснота за разрешен кредитен лимит по договора.

Неоснователно е и възражението, че в претендираната като главница сума от 250 лв. е включена сумата от 25 лева, посочена в позиция №1 на представеното към исковата молба извлечение по номера на картата, представляваща такса за разглеждане на заявление за кредитна карта. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установи, че тази такса е заплатена от кредитополучателя и не е част от претендираната сума от 250 лв. главница. Поради изложеното, неоснователно е и възражението, че върху тази сума от 25 лв. такса е начислявана възнаградителна лихва.

Неоснователно е и възражението, че процесният договор в частта си, уреждаща дължимата възнаградителна лихва /определяне, начисляване, актуализация, погасяване и размер/ и годишния процент на разходите, не отговаря на изискванията на чл.10, ал.1 от ЗПК. Според тази правна норма договорът за потребителски кредит се сключва по ясен и разбираем начин. Съдът намира, че разписаните в т.10 от Общите условия уговорки са представени по ясен начин, позволяващ на всеки средностатистически гражданин да ги разбере.

Неоснователно е и възражението, че процесният договор не отговаря на изискванията и на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, съгласно която договорът за кредит следва да съдържа общата сума, дължима от потребителя, изчислена

към момента на сключването му, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 (към закона) начин. По същество договорът за кредитна карта и револвиращ потребителски кредит следва да отговаря на чл.12, т.9 ЗПК годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Видно е, че става дума за посочване съобразно взетите предвид допускания, тъй както е посочено в Приложение 1 към договора за кредит.

Съдът намира за частично основателно възражението за недължимост по отношение претенцията за суми с характер на такси, а именно 25 лв. - такса за разглеждане на заявление за кредитна карта, начислена на 17.07.2017 г., 15 лв. - такса за блокиране на карта, начислена на 08.01.2019 г., 2,65 лв - месечна такса за обслужване, начислена на 08.02.2019 г., 2.65 лв, - месечна такса за обслужване, начислена на 08.03.2019 г. и 30 лв. - такса за администриране на просрочен кредит, начислена на 02.01.2020 г., като противоречаща на разпоредбата на чл.10а, ал.2 от ЗПК, а именно, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Таксата от 25 лв. е заплатена от кредитополучателя и не е предмет на настоящата претенция. Месечните такси за обслужване и блокиране по принцип касаят издадената кредитна карта, а не представляват такси за усвояване и управление на кредита, но посочените точно два броя такси от 2.65 лв. са начислени след датата на блокиране на кредитната карта, което изключва дължимостта им, поради липса изобщо на възможност за използване на картата от страна на кредитополучателя.

Императивно правило, за чието спазване съдът следи служебно е уредено в нормата на чл. 33 ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Съгласно нея при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, като обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. В конкретния казус предвидената в тарифата на банката такса за администриране на просрочен кредит в размер на 30 лв., дължима при 360-тия ден от просрочието или преждевременно по решение на банката, в случай на непогасяване на минимални месечни вноски по две последователни месечни извлечения, представлява такса за забава на

изпълнението за заплащане на текущите задължения по кредита, а не плащане за покриване на разходи по събиране на вземането и за дейност на служител. Ето защо, съдът приема, че с въвеждането на посочените такса се цели заобикаляне на ограничението на чл.33 от ЗПК чрез предвиждането на допълнителни плащания, чиято дължимост е изцяло обусловена от допуснатата от длъжника забава. По смисъла на чл.21, ал.2 от ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

Предвид гореизложеното претенцията за такси в размер на 109,25 лв. е основателна и доказана до размер от 73,95 лв., а за разликата до предявения размер от 109,25 се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Неоснователно е възражението по отношение претендираната възнаградителна лихва, че уговореното от страните в т.10.4 от договора за кредит противоречи на разпоредбата на чл.14 и чл.15 от ЗПК. Посочената уговорка не е относима към уговорената възнаградителна лихва по кредита, а касае таксите и другите възнаграждения, свързани с предоставяне на платежни услуги. Претендирания непогасен размер от 131,97 лв. се установява от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Основателно е възражението на недължимост на претенцията за 288 лв. обезщетение за разноси за периода от 23.06.2020 г. до 20.10.2020 г. Посочената от ищеца като правно основание на претенцията му клауза т.20.3 от ОУ не обхваща процесиите разноси. Същите не съставляват разноси, направени в производства по събиране на вземането, а претендираната сума е направени разноси в едно охранително производство по чл.51 ЗН, което не попада в хипотезата на посочената клауза. Отделно от това съгласно чл.541 от ГПК разноските по охранителните производства са за сметка на молителя.

Предвид всичко гореизложено съдът намира за основателна и доказана претенцията за сумата от 250 лв. главница, 131,97 лв. възнаградителна лихва, 73,95 лв. такси и 25,38 лв. мораторна лихва, за които суми следва исковете да бъдат уважени. Претенцията за такси до размер от 73,95 лв. до 109,25 лв., както и за сумата от 288 лв. обезщетение за разноси се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 на ОСГТК на ВКС, т.12.

Съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. Съдът като съобрази задължителната тълкувателна практика на ВКС и основателността на предявените обективно кумулативно съединени иски претенции в предявения си размер, ответника следва да бъде осъден да заплати направените разноски от ищеца по делото в заповедното производство в общ размер от 230,30 лв. съразмерно с уважената част на претенцията.

Съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК ответника следва да бъде осъден да плати на ищеца направените деловодни разноски за ДТ, адвокатско възнаграждение, депозит за ВЛ и депозит за особен представител /225,00+360+200,00 лв.+300/ съразмерно с уважената част на претенцията в размер на 648,87 лева. Своевременно е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК, което е неоснователно, тъй като уговорения и заплатен размер е минималния такъв по Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения към момента на уговарянето и заплащането му.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответника има право на разноски съразмерно с отхвърлената част на претенцията, но по делото няма доказателства за направени такива и не е направено искане за присъждане, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК по отношение на **Д. Р. Й., ЕГН*******, *******, че дължи на ******** АД, **ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ******* сумата от **250,00 лева**, представляваща главница по Договор за издаване на кредитна карта №*******/17.07.2017г., сключен с ******* на ответника **М.Д.Н.**, в едно

със законната лихва върху сумата считано то 22.03.2021г., за която сума е издадена заповед за изпълнение № 1229/24.03.2021г. по ч.гр.д.№ 2021443010 1994/2021 по описа на РС-Плевен.

ПРИЗНАВА на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ, вр. вр.чл.9 ЗПК по отношение на **Д. Р. Й., ЕГН*******, *******, **че дължи на "*** ***" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** сумата от 131,97 лева**, представляваща възнаградителна лихва за периода от 24.01.2018г. до 06.01.2021г. по Договор за издаване на кредитна карта №***/17.07.2017г., сключен с ******* на ответника М.Д.Н., за която сума е издадена заповед за изпълнение № 1229/24.03.2021г. по ч.гр.д.№ 2021443010 1994/2021 по описа на РС-Плевен.

ПРИЗНАВА на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ, вр. чл.86 ЗЗД по отношение на **Д. Р. Й., ЕГН*******, *******, **че дължи на "*** ***" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** сумата от 25,38 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 24.01.2018г. до 12.03.2020г. по Договор за издаване на кредитна карта №***/17.07.2017г., сключен с ******* на ответника М.Д.Н., за която сума е издадена заповед за изпълнение № 1229/24.03.2021г. по ч.гр.д.№ 2021443010 1994/2021 по описа на РС-Плевен.

ПРИЗНАВА на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ, вр. вр.чл.9 ЗПК по отношение на **Д. Р. Й., ЕГН*******, *******, **че дължи на "*** ***" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** сумата от 73,95 лева**, представляваща такси за периода от 04.01.2018г. до 06.01.2021г. по Договор за издаване на кредитна карта №***/17.07.2017г., сключен с ******* на ответника М.Д.Н., за която сума е издадена заповед за изпълнение № 1229/24.03.2021г. по ч.гр.д.№ 2021443010 1994/2021 по описа на РС-Плевен, **а за разликата до предявения размер от 109,25 лв. отхвърля иска като неоснователен и недоказан.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **"*** ***" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ******* против **Д. Р. Й., ЕГН*******, ******* иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ, вр. вр.чл.9 ЗПК да бъде признато за установено, че ответника дължи на ищеца **сумата от 288 лв.** обезщетение за разноски за периода от 23.06.2020г. до 20.10.2020г. по Договор за издаване на кредитна карта №***/17.07.2017г., сключен с ******* на

ответника М.Д.Н., за която сума е издадена заповед за изпълнение № 1229/24.03.2021г. по ч.гр.д.№ 2021443010 1994/2021 по описа на РС-Плевен, **като неоснователен и недоказан.**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Д. Р. Й., ЕГН*****, *** да плати "*** ***" АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** сумата от 230,30 лв. направени деловодни разноси по ч.гр.д. №20214430101994/2021 по описа на РС-Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Д. Р. Й., ЕГН*****, *** да плати "*** ***" АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** сумата от 648,87 лв. направени деловодни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____